

som møder Politiet i dets Arbejde for at finde den rette Forbryder, er, at disse Lovbrydere har saa mange Tilhængere blandt de velhavende og og bedrestillede Klasser, at en almindelig Fremgangsmaade er saa at sige umulig.»

Det skal blive interessant at se, om dette virkelig skulde være den rette Vej ud af de Vanskeligheder, den engelske Regering har skabt.

Hvad der virkelig skete.

Mary Blomfield.

Man vil fra Dagspressen være villende om, at en ung Dame, *Mary Blomfield*, for nylig ved en Modtagelse ved det engelske Hof søgte at tiltale Kongen direkte angaaende Suffragette-Bevægelsen. Indenrigssteren Mr. McKenna omtalte for nylig denne Begivenhed som en »grov Ufhøflighed« imod Kongen, og han fortsatte: »Jeg indrømmer disse Kvinder en vis Grad af Intelligens og Klogskab. Ingen Handling har været saa frugtbringende i Retning af Propaganda som de Taabeligheder, man i den senere Tid har anvendt overfor Kongen.« I »Votes for Women« for den 19. Juni giver et Øjensvidne en Beretning om, hvorledes denne »grove Ufhøflighed« gik for sig.

Mary Blomfield, hendes Moder og Søster er alle interesserede i Stemmeretsbevægelsen, og de har paa konstitutionel Maade arbejdet for den i deres Hjemsted i Broadway. De kom til London den 4. Juni for at

deltage i den omtalte Modtagelse ved Hoffet og derefter rejse en Tur til Udlandet. For mange Uger siden bestemte Mary Blomfield, uden at tale med et eneste Menneske derom, at hvis Kvindernes lovlige Ret til at henvende sig direkte til Kongen, ikke blev respekteret, vilde hun tage Loven i sin egen Haand og foretage en Henvendelse ved den forestaaende Modtagelse. Som man vil vide, blev Loven ikke respekteret overfor Kvinderne. Kongens Raadgivere tillod ham ikke at modtage den Deputation, der vilde ansøge ham om at lade Tvangsmadningen i Fængslerne standse.

Ved et Tilfælde fik Lady Blomfield Kendskab til Datterens Forehavende, og hun besluttede da, at ingen af hendes to Døtre skulde med til Modtagelsen, da hun ikke kunde faa Mary til at give Løfte om, at hun ikke vilde nærme sig Kongen paa den paa-tænkte Maade.

Det var først Dagen før Modtagelsen, at det faldt Mary ind, at det maaske var muligt for hende at komme ind ved Hoffet og udføre sin Plan uden at drage sin Moder med ind under Ansvar. Det lykkedes begge de unge Piger at skaffe sig Adgang, og Elinor Blomfield bøjede sig netop foran Dronningen, da hendes Søster, der kom lige efter hende, knælede foran Kongens Trone, og idet hun strakte Hænderne frem, begyndte med høj og rolig Stemme: »Deres Majestæt, i Guds Navn, stands Tvangsmadningsprocessen!«

Kongen studsede, to Tjenere sprang frem, og før nogen kunde gøre sig klart, hvad der var sket, var begge de unge Piger ført bort. Det hele varede nogle faa Minutter. De blev ikke voldsomt behandlet, kun et Stykke af en af de unge Damers Slæb, et lille Stykke uskyldigt Chiffon med Blonde om, laa aftraadt foran Kongens Plads.

Kongen skal have spurgt om, »hvad man havde gjort med de to nydelige unge Piger,« og man forsikrede ham, at de var paa Vejen hjem, hvilket imidlertid kun var halv Sandhed, idet man ved telefonisk Forbindelse med Politistationen o. s. v. allerede forbedte sig paa at arrestere dem, men aabenbart opgav dette efter Kongens Forespørgsel.

Lady Blomfield havde den følgende Dag en Samtale med »Lord Chamberlain« og gjorde en Undskyldning for, hvad der var sket. Naturligvis kunde hun ikke billige dette Brud

paa Etiketten overfor den kongelige Familie, hvem hun og hendes Slægt i mange Aar havde staaet nær, men hun har tillige fuldstændig forstaaet og paaskønnet Datterens Bevægelse og den Medlidenhedsfølelse, der fik hende til at handle, som hun gjorde.

»Militant« eller »fornærmende« kan denne Handling neppe kaldes. Der kræves en Del Mod for en ellers tilbageholdende ung Pige at udføre den. — Men den er betegnende for den Bevægelse, der hersker selv i »højere Kredse« i England angaaende Valgretsspørgsmaalet.

De to Georger.

—o—

George Lansbury og George V.

Følgende Brev sendte for nylig den for sin Deltagelse i Suffragette-Bevægelsen kendte George Lansbury, tidligere Medlem af Parlamentet, til Hans Majestæt Kong George:

»Jeg nærmer mig Deres Majestæt for at gøre opmærksom paa den Kendsgerning, at dette Lands Love administreres paa en farceagtig og skammelig Maade. Jeg er Eksfange. Det vil sige, jeg har været arresteret og dømt for Forbrydelser i Forbindelse med Valgretsbevægelsen, idet jeg sigtedes for at have opfordret Mænd og Kvinder til at begaa Ulovligheder. Jeg blev dømt til 3 Maaneders Fængsel. Denne Dom er ikke fuldbyrdet, idet jeg blev løsladt efter en Hungerstrejke, og under den Lov, der kaldes »Kat og Mus Loven«. Dette fandt Sted i August 1913, og siden har Politiet ikke rørt ved mig. Jeg har talt ved alle Slags Møder, i alle Dele af Landet, og har udtalt ganske det samme som det, jeg var dømt for, har endogsaa gentaget ganske de samme Ord.

Samtidig med, at jeg blev arresteret, blev en ung Kvinde ved Navn Sylvia Pankhurst ogsaa arresteret og under samme Lov dømt til 3 Maaneders Fængsel. Hun begyndte ogsaa Hungerstrejken, blev løsladt under samme »Kat og Mus Lov«, men har været fængslet mindst 8 Gange siden. I Aftes blev hun igen arresteret og ligger nu i Holloway under Hungerstrejke og sulter langsomt men sikkert til Døde. Hun er arresteret i den samme Kongens Navn, i hvilket man løslod mig, og hvad jeg derfor ønsker at spørge om, er: »Hvorfor gaar en Mand i min Stil-